

In memoriam

ANA BILOKAPIĆ

In memoriam

Ana Bilokapić

(1973. – 2012.)

Ana Bilokapić, draga kolegica, mentorica i prijateljica, preminula je 22. siječnja 2011. u Zagrebu.

Ana Bilokapić rodila se 21. studenoga 1973. u Sinju. Opću gimnaziju je završila u Sinju, povijest i arheologiju diplomirala je 1997. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, te se 2000. godine zaposlila u Ministarstvu kulture. U početku je obavljala poslove vezane uz kabinet Ministarstva kulture, zatim poslove iz područja muzejsko-galerijske struke, da bi se kasnije počela baviti zaštitom kulturne baštine, kao prva pročelnica u Konzervatorskom odjelu u Imotskom, a potom i kao viša stručna savjetnica-konzervatorica unutar Ministarstva kulture.

Anu sudbina nije mazila. Iskušenja koja je prošla dostaju i za mnogo duži ljudski vijek, a ono što zadivljuje i hrabri jest postojanost i snaga kojom se s iskušenjima suočavala. Služba kojoj je Ana posvetila najveći dio svog radnog vijeka jest služba zaštite kulturne baštine i njenih spomenika. Taj izraz „služba“ spaja naš svakodnevni posao sa svrhom ljudskog postojanja uopće na ovom svijetu – služiti drugome. I doista, čemu istraživati spomenike, čuvati ih i spašavati od propasti, ako ne za drugoga, za one čije će vrijeme tek doći? Sačuvati za koga, ako ne za njih, ono probrano od kulturne baštine što su ljudske ruke i ljudski duh ovdje, oko nas, stvorili? Kome, ako ne drugome, pokazati ljepotu i vrijednost onoga što je silama vremena izgubilo prvotan sjaj ili čak posve postalo sakriveno? Ana, velika i široka

duša, svjesno ili nesvjesno, u svoj je život utkala ovu misiju, i takvo općeljudsko služenje.

Kažu da postoje dva načina na koje ljudi vode život. Prvi je kao da samo brinu za svoj životopis, svoj rezime, gradeći priču osobnog profesionalnog uspjeha. Drugi je kao da se spremaju za ovaj tužni trenutak i brinu za posmrtni govor kojim će se obitelj i prijatelji oprostiti od njih. Prvi je usmjeren na to što učiniti sa svojim životom, a drugi na to kako živjeti. Prvi u fokus stavlja uspjeh, novac, slavu, ambiciju. Drugi je usmjeren na ljubav, pažnju i dobrotu koju ćemo tijekom života podijeliti s drugima i na to kakvi ćemo ostati u njihovim sjećanjima.

Na kraju svega još se jednom pokazuje kako su oni koji zaslužuju najviše superlativa baš oni koji te superlative najmanje priželjkuju.

Iznenadni odlazak drage kolegice i suradnice pogodio nas je poput odlaska najbližih, zatekao nas nespemne. No, iznad svega, nedostajat će svojoj obitelji, kojom se ponosila.

Netko je rekao da smrt zapravo ne postoji jer ljudi umiru samo kad ih svi zaborave. Ti, Ane naša, ne moraš brinuti, tvoji kolege, suradnici i prijatelji nikad te neće zaboraviti.

Zbogom, draga, draga Ane, u ime prijatelja i kolega Konzervatorskog odjela Imotski, Uprave za zaštitu kulturne baštine, Ministarstva kulture Republike Hrvatske, zbogom od kolega – prijatelja.

Ljiljana Sladonja